

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Paa ædel Stok gror ædel Vin

Citation: Drachmann, Holger: "Paa ædel Stok gror ædel Vin", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54716/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Simpel Sang.

Naar trofast, varm og redelig	Dog slap jeg fri fra mit Forlis
Jeg bejle vil til Dig,	— Det var en heldig Stund —
Da er det vel tilstedelig.	Og takkede bevæget
Du gives hen til mig.	Med Hjerte og med Mund.
Og alle Landets Piger smaa	
Skal synge denne Sang;	Jeg takked i en simpel Sang,
Jeg tænkte den jo fordom, —	Som vælded fra mit Bryst,
Nu kom den først paa Gang.	Og hilste fra min Vimpelstang
	Ud mod en bedre Kyst.
Jeg tænkte den, da Søen slog	Hos andre flyder draabevis
Sin Bølge mod mit Bryst,	En saadan Hjertets Sang;
Saa tidt som jeg fra Øen drog	Hos mig gaar den i Strømme, —
Mod mangen fremmed Kyst.	Det er nu <i>saa</i> engang.
Og Havets Bølger tumled mig,	
Og Ebben faldt og steg.	Og har jeg atter redelig
Jeg kom paa Grund med Floden, —	Lagt ud til frejdig Fart,
Det er en farlig Leg.	Da byder jeg beskedelig
	I Skuden Dig en Part.
Naar Højvandsstrømmen gaar igen,	Og alle Strandens Piger smaa
Saa ligger Skuden dér,	Skal synge Dig en Sang:
Og ingen Hjælper naa'r derhen,	Vi saa' ham sejle ofte —
For Revler, Braad og Skær.	Men glad for første Gang.

Paa ædel Stok gror ædel Vin.

Paa ædel Stok gror ædel Vin;
 Der bygged en Fugl i min Ranke,
 Den kvidred og sang: Allerkæreste min,
 Jeg vender mod Dig min Tanke;
 Den flygtige Fugl over Verden fo'r,
 Den tænkte sig Palmer at vinde;
 Den fandt, at den evige Palme beror
 Paa Sejren i Hjertet inde.

Den var en Fugl med dristig Flugt,
 Med Næb og med tindrende Øje,
 Den styred mod Vinden lige lukt
 Og tog ikke Maalet saa nøje;
 Den saa' med et Smil mod den svindende Jord
 Fra Bergenes iskolde Tinde.

Den fandt — men lidt sent — at Flugten beror
Paa Maalet i Hjørtet inde.

Og Gletscherisen i Brystet skar,
Den frøs paa den svimlende Tinde,
Ned over atter, i Kamp det bar
Med Taager og Hvirvelvinde;
Den Fugl, som svang sig saa højt fra Jord,
Vil ofte sig husvild finde
Paa Jorden igen. Men alting beror
Paa Styrken i Hjørtet inde! ---

Saa sang min Fugl. Jeg sad og saa'
En Vaardag ud over Verden,
Og krydset var Himmelens tindrende Blaa
Af de luftige Flyveres Færden.
De sang. De jublende Toner fo'r
Af Sted med de legende Vinde,
Men Genlyden satte sit blivende Spor
Dybt i mit Hjørtet inde.

Og lænet mod Muren med Cithren i Haand.
Hvor Ranken sit Tag har tjældet,
Jeg stod iblandt Rosers og Rankers Baand
Af Længsel og Savn overvældet.
Da var det, som brast med en eneste Gang
De Lænker, der stærkest kan binde;
Jeg knuged min Cither i Favn og sang
Om Sejren i Hjørtet inde.

Jeg sang: Min Vin, gør Sjælen sund,
Lys op med din reneste Lue,
Og har jeg en Fjende, i denne Stund
Jeg hyder ham Fred i min Stue;
Og har jeg istsindig min Ungdom stræet
Som Blomster for alle Vinde,
En Blomst er tilbage, som ej blev forødt,
Den spirer i Hjørtet inde.

Paa ædel Stok gror ædel Vin.
Det faar de vel Sangeren lade,
At ikke man perser sig Neckar og Rhin
Af Ukrudt og ormædte Blade.
Jeg skænker min Vin. O guldgyldne Blod,
Giv Kraft mig igen til at vinde!
Og Kransen for Sejren skal lægges for Fod
Af en ung og uskyldig Kvinde.
